

Arrest

nr. 179 039 van 6 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ADELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim bent. U bent op 2 februari 1987 geboren in Bagdad (provincie Bagdad). Vanaf uw geboorte heb u er in de wijk Ur in het district Adhamiyah gewoond. Tijdens het regime van Saddam Hoessein werkte uw vader als luitenant-kolonel (Muqaddam) bij de inlichtingendienst van Saddam. In 2005 is uw vader naar Jordanië gevlucht omdat hij vreesde voor zijn leven, maar de rest van het gezin bleef in Bagdad wonen. In 2012 of 2013 is hij vanuit Jordanië naar Libanon gegaan.

Vanaf 2006 studeerde u antropologie aan de Mustansiriya-universiteit in Bagdad, waar u in 2013 uw diploma behaalde. Vanaf het begin van uw studies werkte u ook als verkoper van kleren in het district Karadah in Bagdad.

Op 20/11/2014 werd u 's avonds in de buurt van jullie huis ontvoerd door vier personen die u dwongen in een auto te stappen. Ze brachten u naar een onbekende plaats waar u werd mishandeld en verkracht. Uw ontvoerders wilden graag meer te weten komen over waar uw vader zich bevond. Na vijf dagen hebben ze u vrijgelaten en bewusteloos op straat achtergelaten, waar een persoon u vervolgens heeft gevonden. U slaagde erin hem uw adres mee te delen en deze persoon heeft u thuisgebracht. U bleef nog een korte periode thuis en op 18/12/2014 heeft u Irak verlaten en bent u naar Libanon gegaan, waar u in een kledingzaak kon werken.

Tijdens uw verblijf in Libanon zijn onbekenden het huis van uw gezin in Bagdad binnengevallen. Ze hebben uw moeder geslagen en hebben geld en goud gestolen en ze vroegen aan uw moeder waar uw vader zich bevond. U diende inmiddels een asielaanvraag in bij de Verenigde Naties (VN) in Libanon en heeft twee interviews gehad, maar vertrok voor de procedure was afgelopen.

Op 2/8/2015 heeft u Libanon verlaten en bent u naar Turkije gegaan. Via Turkije hebt u Griekenland bereikt en vervolgens bent u over het Europese vasteland naar België gekomen. Op 16/8/2015 bent u in België aangekomen en op 18/08/2015 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Op 15/2/2016 werd uw broer Ahmed doodgeschoten door onbekenden toen hij zich voor jullie huis in Bagdad bevond. Op 06/05/2016 is uw broer Jamal met zijn gezin van Irak naar Frankrijk gereisd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw stembadge, uw rijbewijs, uw diploma, de woonstkaart van uw vader, de voedselkaart van uw gezin, een militaire kaart van uw vader, foto's met betrekking tot de militaire carrière van uw vader, een document over uw asielaanvraag bij de VN in Libanon, twee verblijfsdocumenten van Libanon, de overlijdensakte van uw zus en de overlijdensakte van uw broer Ahmed, en vliegtuigtickets naar Frankrijk van uw broer Jamal en van zijn gezin.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde door personen die het op u en uw gezin gemunt hadden omdat uw vader tijdens het regime van Saddam een hooggeplaatste officier was die bij de inlichtingendienst werkte.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst word de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd omdat u over verschillende kernaspecten van uw relaas onaannemelijk vage en inconsistente verklaringen aflegt.

Eerst en vooral kunt u vrijwel geen informatie geven over de carrière van uw vader bij de militaire inlichtingendienst, terwijl het net deze carrière is die de oorzaak is van uw problemen en de problemen van uw gezin en er dus van u kan verwacht worden dat u hier een minimum aan informatie over kunt verschaffen. U komt echter niet verder dan de rang, namelijk luitenant-generaal (in het Arabisch: Muqaddam), die uw vader destijds bekleedde te noemen, het feit dat hij voor de inlichtingendienst werkte en dat hij hiervoor destijds naar Kadhamiyah ging en één keer naar Italië (Gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor wat uw vaders rang betreft dient overigens opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog vermeldde dat uw vader als rang kapitein (in het Arabisch: Nakib) had (Vragenlijst DVZ, 2.5). Aan het begin van uw gesprek bij het CGVS merkte u dan wel zelf op dat dit bij de DVZ niet juist vertaald werd (Gehoorverslag CGVS, p. 2-3), maar het feit dat de rang in de Vragenlijst opgemaakt bij de DVZ zowel in het Nederlands als in het Arabisch (genoteerd in Latijns schrift) werd vermeld, maakt dat het maar weinig overtuigend is dat het werkelijk om een verkeerde vertaling zou gaan en dat men de term dan in beide talen fout zou hebben genoteerd. Het heeft er met andere woorden alle schijn van dat u op de DVZ een andere rang vermeldde dan bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en u uw verklaringen hieromtrent nadien louter hebt aangepast. Verder heeft u niet het minste idee van wat de functie van uw vader inhield (Gehoorverslag CGVS, p. 6: Ik weet totaal niet wat zijn werk was).

Hiermee samenhangend blijkt dat u ook geen duidelijk zicht lijkt te hebben op wat de precieze reden was van het feit dat uw vader het land verliet in 2005, behalve de algemene informatie dat de situatie voor hem steeds gevaarlijker werd (Gehoorverslag CGVS, p. 15-16: Hij voelde de situatie gevaarlijker worden voor hem. Dan is hij vertrokken omdat hij niet kon blijven; In 2005 is er niks veranderd. Niks speciaals gebeurd.). Ter verantwoording van deze onwetendheid brengt u aan dat uw vader een gesloten man was die niet antwoordde op jullie vragen (Gehoorverslag CGVS, p. 6, p. 16). U blijkt echter evenmin te hebben geïnformeerd naar de meer algemene situatie van ex-militairen in het post-Saddam-tijdperk in het algemeen, zoals blijkt uit het feit dat u niets weet over het beleid ten aanzien van ex-militairen na 2003 noch over het lot van collega's van uw vader (Gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is weinig overtuigend dat u zelfs nadat u ontvoerd was en uw land moest ontvluchten niet een minimum aan inzicht zou hebben kunnen verwerven in uw vaders verleden om zo een beter begrip te krijgen van wat u was overkomen. U heeft nochtans nog een achttal maanden in Libanon doorgebracht voor u naar België kwam wat u dus nog ruimschoots de gelegenheid gaf om te proberen deze informatie, die immers zo nauw met uw vluchtredenen is verbonden, in te winnen, hetzij door verder aan te dringen bij uw vader die zich eveneens in Libanon bevond en die u regelmatig zag (Gehoorverslag CGVS, p. 5), hetzij door op zoek te gaan naar informatie over ex-medewerkers van Saddams militaire inlichtingendienst in het algemeen. Dat u als hoger opgeleide, die in Libanon bovendien al een asielaanvraag had ingediend, niet meer informatie over deze zaken zou kunnen hebben verzamelen is maar weinig aannemelijk en doet twijfels rijzen bij het door u vertelde asielrelaas.

Hierbij moet bovendien worden opgemerkt dat de door u neergelegde woonstkaart van uw vader, uitgereikt in de stad Bagdad in het jaar 2007, vragen oproept. Volgens uw weergave van de feiten zou uw vader in dat jaar immers in Jordanië zijn geweest en niet zijn teruggekomen (Gehoorverslag CGVS, p. 17). Hoe het komt dat er dan toch een woonstkaart werd uitgegeven op naam van uw vader in het jaar 2007, weet u zelf ook niet precies. Op dezelfde manier heeft u niet meteen een verklaring waarom uw gezin over een voedselrantsoenkaart van 2013 op naam van het gezin beschikt waarop ook uw vader vermeld is (Gehoorverslag CGVS, p. 9 en p. 17). Deze zaken doen bijgevolg ernstige twijfels rijzen aangaande uw verklaringen dat uw vader in 2005 naar Jordanië en vervolgens naar Libanon is verhuisd en sindsdien niet meer in Irak zou hebben gewoond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas – namelijk het feit dat u en uw gezin vervolgd werden door personen die op zoek waren naar uw vader – verder aangetast.

Wanneer u verder bevraagd wordt over de omstandigheden van uw eigen ontvoering, worden uw antwoorden geregeld door een zelfde soort vaagheid gekenmerkt. Zo weet u wel te vertellen dat uw broer Jamal losgeld heeft betaald aan uw ontvoerders, maar heeft u er geen idee van op welke manier het geld dan werd overgemaakt, noch waar dit is gebeurd. U blijkt zelfs niet te weten of uw broer uw ontvoerders dan heeft ontmoet in dit verband (Gehoorverslag CGVS, p. 13). Ter verantwoording haalt u aan dat alles heel snel was verlopen en dat u in dat verband niets meer wilde vragen en dat u zo snel mogelijk wilde vluchten (Gehoorverslag CGVS, p.13), dit terwijl men toch logischerwijs zou kunnen verwachten dat u alles in het werk zou stellen om meer te weten te komen over het contact dat uw broer met uw ontvoerders zou hebben gehad en bijgevolg ook de identiteit van uw belagers, al was het maar om uw gezin voor toekomstig gevaar te behoeden. Maar zelfs toen u in het buitenland verbleef en eerst te horen kreeg dat men bij uw gezin was binnengevallen en nog later dat uw broer Ahmed was doodgeschoten – naar u aanneemt door dezelfde personen als die van uw ontvoering (Gehoorverslag CGVS, p. 18) – heeft u blijkbaar niet geïnformeerd naar dit contact van uw broer met uw ontvoerders, één van de weinige aanknopingspunten om mogelijk hun identiteit op het spoor te komen, wat allesbehalve overtuigend is.

Hierbij komt nog dat uw opeenvolgende verklaringen over bepaalde aspecten van uw ontvoering en bevrijding een aantal ongerijmdheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder op de helling zetten. In verband met het losgeld verklaarde u in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u bij uw terugkomst vernam dat uw broer 15.000 dollar had betaald (DVZ, Vragenlijst 2.5) terwijl u in uw gesprek op het CGVS uitlegt dat het om 10.000 dollar ging, nadat oorspronkelijk om 15.000 dollar werd gevraagd (Gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u met dit verschil werd geconfronteerd op het CGVS, haalde u aan dat u zeker bent dat er uiteindelijk 10.000 dollar is betaald (Gehoorverslag CGVS, p. 17). Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de initiële ongerijmdheid met betrekking tot het betaalde bedrag echter niet op. Ook voor wat betreft uw terugkeer naar huis na uw bevrijding zijn uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS niet volledig met elkaar in overeenstemming te brengen. Op de DVZ legde u uit dat uw broer Jamal u is komen ophalen bij de persoon die u had gevonden (DVZ Vragenlijst 2.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat deze persoon u naar huis heeft gebracht (Gehoorverslag CGVS, p. 10) .

Ook in dit geval houdt u na confrontatie met deze ongerijmdheid onverminderd vast aan één versie, namelijk dat de vinder u wel degelijk naar huis heeft gebracht (Gehoorverslag CGVS, p. 17), maar dit is nog geen afdoende verklaring voor de verschillen in de opeenvolgende voorstellingswijzen van de feiten.

In lijn met het voorgaande blijken er ook opvallende verschillen te zitten in uw verklaringen over wat zich na uw vertrek uit Irak heeft afgespeeld. Zo vertelde u in eerste instantie op de DVZ dat onbekenden uw huis binnenvielen terwijl uw moeder alleen thuis was (DVZ, Vragenlijst 2.5). Op het CGVS legt u echter uit dat uw broers en zussen thuis waren aan het slapen, omdat het 's ochtends vroeg was (Gehoorverslag CGVS, p. 14). In de eerste versie van uw verklaringen bevond uw moeder zich alleen in het huis op het moment dat ze in deze benarde situatie terecht kwam, in de tweede versie was haar familie dan wel aan het slapen, maar toch in haar nabijheid, in hetzelfde huis. Het gaat om een omstandigheid waarvan men toch verwacht dat een toevoerder die ook een dicht familielid is, zoals u, aandacht voor heeft, zelfs al bevindt deze zich in het buitenland. Voor het overige legde u tijdens uw gehoor op het CGVS bovendien eerst nog uit hoe uw moeder toen ze de overvaller hoorde binnenkomen oorspronkelijk dacht dat het uw broer Ahmed was die terugkeerde nadat hij even tevoren het huis had verlaten (Gehoorverslag CGVS, p. 14), en beweerde u later met klem daarentegen dat Ahmed toen ook thuis was en lag te slapen (Gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Ook hier kan men niet anders dan vaststellen dat uw verslag met betrekking tot de inval in uw huis een aantal opvallende inconsistenties bevat, die een verdere schaduw werpen op de betrouwbaarheid van de door u uiteengezette feiten en de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraven.

Rekening houdende met voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u niet heeft aangetoond dat u en uw gezin daadwerkelijk worden vervolgd door onbekenden die het op jullie zouden hebben gemunt vanwege het verleden van jullie vader. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer Ahmed om dezelfde redenen en door dezelfde onbekenden zou zijn omgebracht. Wat de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer Ahmed betreft, moet opgemerkt worden dat dit soort documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op het feit dat uw verklaringen, zoals hierboven werd beargumenteerd, ongeloofwaardig werden bevonden, kan dit document sowieso nog weinig ondersteuning bieden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt bovendien dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van dit stuk uiterst relatief is. Hoe dan ook kan uit deze overlijdensakte niet worden opgemaakt welke precieze omstandigheden aan de oorzaak liggen van uw broers overlijden. Uw bewering dat Ahmed gedood is door personen die ook uw ontvoering en de inval in jullie huis op hun kerfstok hebben, blijkt verder op niet meer dan veronderstellingen te zijn gebaseerd. U leidt het verband tussen uw eigen moord, de inval in jullie huis en Ahmeds dood enerzijds af uit het feit dat dit soort dodelijke schietpartij zich alleen maar bij jullie huis voordeed en niet in de rest van de straat (Gehoorverslag CGVS, p. 14), en anderzijds uit het feit dat uw andere broer u heeft gezegd dat er een verband bestaat (Gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is dan ook duidelijk dat u geen objectieve indicaties kunt aanbrengen om deze veronderstelling te ondersteunen en dat het om niet meer dan een blote bewering gaat.

Voorts zijn er geen redenen om u omwille van het profiel van uw vader als voormalig medewerker van de militaire inlichtingendienst van Saddam Hoessein aan sich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van deze functie van uw vader tot in het jaar 2003 een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich bewust is dat personen met een profiel als dat van uw vader in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter sowieso onvoldoende om louter dit profiel van uw vader in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd vervolgd.

Op basis van voorafgaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat u niet aantoonde dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (een fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw stembadge, uw rijbewijs, uw diploma, de woonstkaart van uw vader, de voedselkaart van uw gezin en de overlijdensakte van uw zus) kan alleen de identiteit van uzelf en uw gezinsleden bevestigen, maar die staat niet ter discussie.

De documenten van uw asielaanvraag in Libanon en uw hiermee verbonden voorlopige verblijfsdocumenten uit dit land, kunnen louter iets zeggen over uw tijdelijk verblijf in dit land en de registratie van uw asielaanvraag aldaar. De vliegtuigtickets van uw broer Jamal en zijn gezin werpen evenmin een licht op de redenen waarom zij Irak hebben verlaten.

De militaire kaart van uw vader, de foto's van uw vader in uniform, van uw gezin in Italië en van de eretekens wijzen op het feit dat uw vader een opdracht had bij de overheid, mogelijk als officier bij de inlichtingendienst, maar zeggen niets over de vervolging die hieruit voortvloeit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt:

"Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het Commissariaat-generaal houdt bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak rekening met de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 en de COI-focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016.

UNHCR heeft de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict gekwalificeerd.

Dit standpunt is nog steeds van kracht.

De COI-focus stelt:

(...)

De COI-focus stelt letterlijk dat IS nog steeds de capaciteit heeft om aanslagen te plegen. Het feit dat de aard veranderd is, impliceert niet dat er minder slachtoffers vallen.

Immers blijkt dat de huidige tactiek op langere termijn ook veel slachtoffers maakt.

De COI-focus erkent het hoge aantal burgerslachtoffers en stelt dat IS zich richt op burgers en op langer termijn veel slachtoffers maakt, maar toch meent de Commissaris-Generaal onterecht dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

(...).

Verder dient benadrukt dat door de huidige machtsstename van de sjiiitische milities, er een toename is van het sektarisch geweld.

Het Commissariaat-Generaal maakt gewag van een vermindering van het aantal aanslagen van IS en lijkt hieruit te concluderen dat er ook een lager aantal slachtoffers zijn.

Dit is echter foutief.

Er zijn veel vormen van geweld waarbij zeer veel burgerslachtoffers vallen.

IS is van tactiek veranderd en maakt nu gebruik van minder zware aanslagen, maar wel van meer aanslagen.

Ook deze informatie lijkt de Commissaris-Generaal niet in overweging genomen te hebben.

Naast het feit dat de Commissaris-Generaal niet alle informatie in overweging heeft genomen, blijkt ook dat de redenering van het Commissariaat-Generaal kant noch wal raakt.

Dit zal blijken uit onderstaande uiteenzetting.

Hoewel de Commissaris-Generaal erkent dat de situatie in Bagdad uiterst precair is, meent hij toch dat in hoofde van asielzoekers uit Bagdad er geen nood is aan de subsidiaire bescherming vanwege de algemene veiligheidssituatie.

De Commissaris-Generaal komt tot deze beslissing omwille van volgende redenen:

- 1. dat het openbare leven in Bagdad verder gaat ;*
- 2. dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen aanneemt.*

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat deze motivering niet alleen niet afdoende is, maar bovendien soms flagrant foutief."

Met betrekking tot het doorgaan van het dagelijkse leven stelt verzoeker:

"De afwezigheid van een openbaar leven is geen vereiste om te kunnen spreken van een 'ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld' conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dit is een bijkomende voorwaarde die het Commissariaat-generaal toevoegt aan de beoordeling van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007.

Huidig argument raakt bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming.

In 2014 en begin 2015 voerde het Commissariaat-generaal het algemeen beleid waarbij personen afkomstig van Bagdad asiel aanvroegen, wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming.

De bocht van 180 graden in het beleid van de Commissaris-generaal en de volledige willekeur die hierbij aan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Zonder enige verandering in de situatie meent de Commissaris-generaal dat dit nu plots een element vormt om te stellen dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming.

Indien de Commissaris-generaal meent dat er toch een verandering in Bagdad aanwezig is, die ook de verandering in haar beleid rechtvaardigt, dient ze dit uitgebreid te motiveren.

(...)

De verzoeker stelt zich de vraag waarom de Commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming, omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen.

Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgen en hieruit onmogelijk kan afgeleid worden dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming."

Verzoeker verwijst naar het arrest van 12 april 2016, met nummer 165 616 van de Raad.

Verzoeker verwijst inzake de situatie in Bagdad naar het ambtsbericht "Veiligheidssituatie in Irak" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken van oktober 2015.

Verzoeker argumenteert hoe gevaarlijk de actuele situatie in Bagdad is, onder meer op basis van de cijfers van Iraqi Body Count.

Verzoeker stelt:

"Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat Bagdad in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofddorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek."

2.2. Verweerder brengt volgende aanvullende stukken bij:

- op 23 november 2016, per drager, een aanvullende nota inhoudende de "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, Cedoca" d.d. 23 juni 2016 en de "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad van 1 juni tot 12 augustus 2016, Cedoca" d.d. 12 augustus 2016;
- op 28 november 2016, per drager, een aanvullende nota inhoudende "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Te dezen wordt vastgesteld dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet aanvoert. Evenmin voert hij enig element aan ter ontkrachting van de omstandige motivering waaruit blijkt dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De motivering inzake de weigering van de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier. Deze motivering is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.3.3.2. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.3.3.4. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentwerking hebben is de verwijzing naar het arrest van de Raad van 12 april 2016, met nummer 165 616, niet dienstig gelet op de voorliggende landeninformatie in onderhavig dossier die actueel is.

2.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS